

φάβα

φάβα, η, ουσ. [<μτγν. φάβα <ιταλ. fava <λατιν. faba], η φάβα. **1.** υπόθεση, θέαμα, λογοτεχνικό ή άλλο έργο τέχνης χωρίς περιεχόμενο, χωρίς αρετές, οπότε άδικα του έγινε τόση διαφήμιση, άδικα συζητήθηκε τόσο πολύ: «μην πας να δεις το τάδε το έργο, γιατί είναι φάβα». **2.** καραμπόλα στο μπιλιάρδο που έγινε από τον παίχτη κατά τύχη και όχι από ικανότητα: «τις πιο πολλές απ' τις καραμπόλες που έβγαλε, τις έβγαλε φάβα».

- *κάνω φάβα*, κάνω ανοησία, βλακεία, συμπεριφέρομαι άστοχα ή λανθασμένα: «είμαι πολύ στενοχωρημένος, γιατί έκανα μια φάβα σήμερα στη δουλειά μου, που μπορεί να με εκθέσει στο διευθυντή μου».

- *η τέχνη θέλει μάστορα κι η φάβα θέλει λάδι*, βλ. λ. [τέχνη](#).

- *κάποιο λάκκο έχει η φάβα ή κάτι λάκκο έχει η φάβα*, βλ. λ. *λάκκος*.

- *κόλπο ντε φάβα*, βλ. λ. [κόλπο](#).

- *όσο χορταίνει η φάβα από λάδι τόσο κι η γκαστρωμένη από χάδι*, βλ. λ. *γκαστρωμένη*.

- *φάβα ή δουλειά*, βλ. λ. [δουλειά](#).

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας